

Cugetă ast-feliu în sine :
 Să fiu gaiță, nu-mi place;
 Ci ar' fi cu multu mai bine,
 De altu nému a mă priface.
 Códă, moțu numai să punu,
 Și curatu așu fi păunu.
 Așu fugi din găetime,
 Spre-a trăi în păunime.
 De la vorbă pên' la faptă,
 Nu sări de cătu o tréptă;
 Căci îndată și porni,
 Planulu seu ași implini.
 Cântă și scormoli,
 Prin mocirle, prin noroiu;
 Și spre-alu ei norocu găsi,
 Aruncați într'unu gunoiu,
 Căți-va fulgi și-unu moțisoru,
 Ce-i cătase cu multu doru.
 Frumșelu se dechisi,
 Și cu moțu se 'mpodobi,
 Cu fulgi verđi se 'nțoțonă,
 În cătu ea chiaru se miră.
 Și atuncea iscusită,
 — Ca să nu-i ădicu zăpăcită—
 Se credea a fi frumósă,
 Nesciindu că-i monștruósă.
 Pre când ea eră gătită,
 Altă gaiță-o vėđu;
 Și 'ndemnată de ispită,
 Întrebare îi făcu:
 „— Soriórá, ce suntu aste?
 Spune, ce mi te-a găsitu?
 Ori ai datu de vr'o năpaste,
 Séu din minte ți-ai eșitu?
 Când ai sci cătu esci urată,
 Străbălată, jigărită!...
 Póte ast-feliu-ți este placulu,
 Dar' îți spunu, semeni cu draculu.
 Și de risu ca să n'ajungi,
 Aste flécuri să le-arunci.“
 Dar' ea 'n locu de-ascultă,
 Ochiulu aspru-și încruntă:
 „— Fugi, selbatico, de-aice,
 Múlte vorbe nu totu ădice;
 Ce-ai de-a face tu cu mine?
 Eu nu-su gaiță ca tine!

Noi păunii, nu voimu
 Cu alte paseri să vorbimu“.
 Și pe dată cu 'ngâmfare,
 Unu cârdu de păuni ăđerindu,
 Făr' de multă cugetare,
 Ai seî pași schimonosindu,
 Cătră dênșii s'a îndreptatu
 Și în cârdu a și intratu:
 Faifanógă, desmățiată,
 Îfulgată și moțată.
 Cătu era s'o fi vėđutu,
 Să nu riđi, n'ai fi pututu.
 Ér' păunii în mirare,
 Își făceau totu întrebare:
 „— Ce să fie, mă cumetre?
 Căci 'ntr'ale nóstre vetre,
 O ast-felu de dănănae,
 De când suntu n'amu pomenitu!
 Bibilică e, séu gae?
 Ori vr'unu soi u neauđitu?“
 „— Dă, mă nene, sci u și eu;
 Îți juru chiaru pe tatálu meu:
 Că așa nădrăvăníc,
 Suntu bėtrănu și n'amu vėđutu.
 Să credu gaiță să fie,
 Are fulgii ca și noi.
 Păunu?! — Nu-mi sémănă mie;
 Căci să vede de altu soi u.
 Prin urmare s'o 'ntrebămu,
 Cine este, ca s'affămu.“
 La 'ntrebare, cu 'ndrăsnělă,
 Că-i păunu, fără 'ndoială,
 Gaița, cu-alu ei glăsușoru,
 ădice 'n fația tutuloru.
 Atunci ei de risu bufniră,
 Și cu cioculu o ciocniră;
 Și de fulgi o jumuliră,
 Și cu vuetu o goniră.
 Fiind ast-feliu rușinată,
 Și aprópe leșinată,
 Reveni la némulu séu;
 Dar' aci păți mai réu;
 Căci cu toți o dau afară
 Cu alai u și cu ocară:
 De la noi fiindu-c'ai fugitu,
 Fii păunu, cumu ai doritu.

N. V. Scurtescu.